

Három hónap mult el így, telve a tavaszodó, a be nem vallott szerelemnek minden gyönyörűségével. Nem árultam el magam, csak Mikulás napján, amikor a Niccolónak, amelyet a fenséges gyermekeknek ajándékoztam, egy mézeskalácsból való szívét tettem a kezébe. (Még most is itt áll íróasztalomon a Niccolo.) Ön megértett, Henriette Amélie, a kalácsos szívet ijedten kapta ki a Mikulás kezéből és elrejtette nemcsak a férje ő fensége, hanem a fenséges gyermekek elől is. A gyermekek lelke maradjon tiszta — gondolta ön és én csak helyesebbi tudtam ezt a nemes nőies vonást, amellyel magában kettéosztotta az